

Như cỏ mong manh

Chương 1

Mặc cho nắng của buổi trưa hè gay gắt chiếu chói chang lên mặt đường trắng nhựa , như cố dồn sức nóng mạnh mẽ nhất trong ngày của ánh mặt trời thử xem có đủ sức thiêu đốt những con đường nhựa tro tro nhẵn bóng nằm như trên người mình . Trong khi mọi thứ trong vạn vật từ con người , đến những ngọn cỏ cây đều phải tìm nơi trú ẩn để trốn tránh cái thiêu đốt của ông mặt trời vào giờ này . Duy cũng vậy nằm đọng dựa trên chiếc võng cột giữa 2 đầu cây vú sữa , trốn cái nắng trong vườn cây trái sum xuê của ông nội anh . Bóng mát dễ chịu và sự êm ái của khu vườn không làm cho anh có đầu óc nhồi nhét những con số trong quyển vở luyện thi môn toán học năm thứ nhất đại học sắp tới của Duy . Anh mặc kệ để đầu óc mình đi hoang , nằm đếm những chiếc lá vú sữa 2 mặt một bên là màu ngọc bích xanh biếc còn một bên thì màu vàng nâu lá úa 2 màu khác nhau rõ rệt lạ lẫm trên một chiếc lá , thỉnh thoảng lại xào xạt lay động vì những cơn gió hiém hoi , làm cho nắng có cơ hội rọi xuyên qua cành lá tạo thành những giọt nắng nhảy múa long lanh , giọt rơi trên người Duy giọt rớt xuống đất thiết ngộ ngĩnh ...

- Bớ người ta ăn trộm ăn trộm ông nội ơi ăn trộm bắt nó bắt nó ... ông

nội ơi ... ông nội .

Tiếng la lành lớt của con nhồng , đồng thời tiếng răng rắc của cành cây gãy tiếp theo tiếng nện của của một vật gì nặng rớt xuống mặt đất nghe cái đui . Ở gần bên phía hàng rào nhà bên cạnh , làm Duy tỉnh hồn lệ làng bật mình ra khỏi võng phóng về hướng đó coi chuyện gì đã xảy ra , chỉ dăm bước cận bên hàng rào phía nhà mình Duy thấy một cô gái đang lồm cồm phui mông cổ đứng dậy , nhưng lại ngồi xum ngay xuống , hình như cô ta bị tẹo cổ chân thì phải . bất ngờ quá trước cảnh tượng này , Duy đang thật lúng ta lúng túng chưa biết phản ứng ra sao thì tiếng guốc mộc của ông nội cũng vừa trờ tới như một vị cứu tinh :

- Úi trời ơi ! té cao như vậy không gãy chân thì cũng bong gân , Duy con mau đỡ em dậy lại ngồi ghế đá ... để ông coi em nó té nặng nhẹ ra sao , có gì con mau vô lấy chai rượu thuốc ông bóp liền cho em ... rồi chạy qua báo cho nhà em bên hàng xóm biết, họ mới dọn nhà về có mấy ngày thôi đó mà , chắc họ không biết từ trước đến giờ hàng rào 2 nhà có lối đi qua lại sau vườn đâu ...

Duy nghe lời ông nội đỡ cô gái lại ngồi trên băng ghế đá , mặt cô gái xanh lè nhẵn nhó có lẽ vừa đau vừa hết hồn bởi cái té vừa rồi , trước khi chạy đi báo cho nhà cô gái hay Duy cũng còn kịp nhận ra cô gái ngoài khuôn mặt bầu bĩnh với mái tóc bùm bê , cô còn có đôi mắt bồ câu to tròn ngây thơ nữa ... Phải mất một hồi lâu Duy mới có thể giải thích cho bà cụ trong nhà tự xưng là bà ngoại của cô gái hiểu là cô trèo cây bị rớt từ` vườn nhà bên này qua sân vườn nhà Duy . Nghe xong bà cụ hấp tấp kêu rầm :

- Chị vú , mau lên lầu kêu Vân Hạc chạy qua bên này với bà coi Cỏ Non nó leo trèo nghịch ngợm gì mà té qua tới nhà người ta , thiệt con gái lớn rồi nuông chiều quá chỉ khổ ông bà cha mẹ thôi , quá đáng mà . Nhưng em nó có bị sao không cậu ? ...

Thấy bà cụ vừa than thở kêu rầm lên đó rồi lại đổi giọng lo lắng hỏi lại mình , Duy còn chưa kịp trả lời thì may quá trong nhà đã xuất hiện cô gái khác đến sau lưng bà cụ cô lên tiếng :

- Bà ơi ! em Cỏ Non nhà mình lại nghịch ngợm gì rồi ? Bà với con chạy mau theo ông đây để coi đi bà ... Dạ chào ông , xin ông làm ơn đưa giúp bà và tôi qua coi em tôi bị té nặng nhẹ ra sao ạ .

Duy gật đầu nói :

- Mời bà và cô đi ngay , chắc té cũng đau lắm .

Về đến vườn nhà Duy không thấy bóng dáng cô gái và ông nội của mình ở băng ghế đá khi nãy nữa ,ngạc nhiên anh nhìn đảo đác tìm kiếm , bỗng nghe tiếng ông nội phát ra ở sau gốc cây hoàng lan

- Này nhòng , cô đây không phải là ăn trộm mà là công chúa con nói đi công chúa công chúa cho cô nghe đi con, nội cho con thêm ớt thêm kê đây ...

-Công chúa ... công chúa .

Tiếng con chim nhòng phát ra the thé , cùng với tiếng cười của cô gái bị té khi nãy dòn tan như tiếng thủy tinh chạm trong vắt vang dội cả khu vườn , không nghe có một chút gì đau đớn như Duy nhìn thấy khi nãy cả .

-Thưa nội khách nhà bên đang ở đây nội à .

- À Duy đã về đến rồi đây

Cùng với tiếng nói Duy cũng thấy ông nội nhanh nhẹn đi về hướng anh đang đứng , theo sau là cô gái với bước đi hơi khập khểnh nhưng khi tiến lại gần thì sắc mặt cô đã có chút hồng hào chứ không còn xanh lè trắng bệch như khi nãy nữa , chưa đến nơi miệng cô đã láu táu :

-A ! ngoại ơi vừa rồi ngoại có nghe con nhòng nói không ? Ông dạy nó kêu con là công chúa , thích ghê đó ngoại , và ông còn hứa sẽ cho con một con nhòng ,rồi còn chỉ cách dạy nó nói . Con sẽ trả lại chị Vân Hạc cặp hoàng

yến dựng mua cho chị hôm nọ mà con cũng muốn đó .

- Cỏ Non con bị té sao rồi , tại sao con gái mà leo trèo cho té , để bà lo lắng lại còn làm phiền ông đây nữa

lỡ con có chuyện gì bà về ăn nói sao với mẹ và dựng con đây .

Vừa mắng cô cháu bà cụ vừa quay lại nói với ông nội của Duy :

- Thiệt tôi xin lỗi đã để cháu nghịch ngợm này làm phiền nhà ông , xin ông vì chỗ nhà chúng tôi mới dọn đến chân ướt chân ráo mà bỏ qua cho .

- Thừa bà chuyện không có chi mà phiền , nhà chúng tôi ở đây đã mấy chục năm qua rồi . Thấy gia đình bà vừa dọn tới sợ còn chưa quen với ngư cơ , nên tôi chưa dám mạn phép bước sang chào hỏi cho phải lễ hàng xóm láng giềng . Bà có cô cháu thật dễ mến , mong bà đừng lo lắng cháu bị té nhưng may không sao chỉ bị sưng ở mắt cá một chút tôi có loại rượu thuốc gia truyền , cho cháu xoa nắn chừng vài ngày là hết sưng ngay .

- Ngoại ơi ! ông nói phải đó ngoại con không sao đâu , mà cũng không phải tại con nghịch ngợm leo trèo cho té làm phiền nhà ông , lúc trưa này con định ra vườn của mình xem nhà mới của mình có bao nhiêu cây ăn trái , thì thấy có con chim con bị rớt ra khỏi tổ nó nằm kêu chim chirp khóc thiệt tội nghiệp , con mới đem nó trả về cho ba má nó .Nào dè leo lên thì được leo xuống thì cao quá , con mới ôm cành men ra hàng rào lấy thế nhảy xuống thì cành gãy con rớt qua nhà ông ...

- Thừa ngoại , như vậy là em Cỏ Non không cố tình làm ngoại lo lắng , tai nạn mà em cũng không sao . Hay làm mình cảm ơn ông rồi con với bà đưa em về bà nhé .

Cô gái lúc này Duy nghe gọi tên là Vân Hạc lên tiếng , làm Duy để ý và theo cách xưng hô này giờ của họ Duy có thể đoán được họ là 2 chị em .Vây mà sao cả 2 lại nhìn khác nhau một trời một vực .

Cô em có teⁿ gọi là Cỏ Non với khuôn mặt bầu bĩnh hồng hào , trên má có

2 đồng tiền lún sâu , đôi mắt tròn to trong sáng với cái miệng duyên thoắt hồn nhiên duyên dáng . Cô chị la` Vân Hạc có nét đẹp như tên , khuôn mặt trái soan , đôi mắt lá dăm mí lót dưới cặp chân mày cong vòng thật đẹp , hèn chi sách vở cứ ví von mãi cái đẹp về đôi mắt lá dăm của người phụ nữ bằng câu ca dao " Đôi mắt lá dăm đáng trăm quan tiền " Mà bây giờ Duy mới hiểu tại sao khi đang được ngắm nhìn nó ... Vân Hạc còn có sống mũi dọc dừa , đôi môi đỏ chúm chím như nụ hồng chưa nở , thêm mái tóc dài xanh mượt đả lên đôi vai xuôi , bờ lưng nhỏ ôm gọn vóc vạc mong manh . Trái ngược hẳn với vóc dáng của Cỏ Non đôi chân dài chiếc eo nhỏ bờ vai ngang đáng dấp khéo mạnh tây phương , thì Vân Hạc lại nhỏ nhắn sương mai , trông như cô gái trong bức tranh tổ nữ vẽ trên lụa ẽo lả của ông nội treo trong nhà . cả một sự khác biệt từ tánh tình đến vẻ đẹp của 2 chị em cô gái láng giềng , sau này khi hai nhà qua lại thân thiện hơn Duy mới hiểu rõ lý do tại sao .

Mưa ... cơn mưa tháng 10 luôn dai dẳng đem cơn gió lạnh lạnh về giữa thành phố Sài Gòn . Mưa bắt đầu từ lúc nửa khuya những hạt mưa theo gió hắt vào khung cửa sổ quên đóng nơi bàn học của Cỏ Non , tạo thành những tiếng động lộp độp . Đánh thức cô gái dậy giữa giấc ngủ giập hờn từ khi chiều , giờ vẫn còn để lại giọt nước mắt khô đọng trên má . Căn phòng ngập trong bóng tối và nếu không có tiếng động của những hạt mưa thì căn phòng sẽ chìm vào im lặng bất ngờ . Mở mắt nằm đó lắng nghe tiếng mưa tí tách và nghe sự giận hờn trong lòng vẫn còn ngập tràn Cỏ Non lại ứa nước mắt . Mặc kệ cho dòng nước mắt cứ thi nhau chảy như những giọt mưa đang rơi ngoài trời , Cỏ Non buồn lắm nghĩ tới chuyện khi chiều . Lúc dựng và mẹ đem quà chia cho 2 chị em tư` chuyển đi Nhật của họ trở về từ hôm qua . Ngoài những vải vóc giấy dếp đủ màu đủ kiểu để cho họ tự lựa chọn trong đó còn có 2 thứ mà Cỏ Non thích cả 2 đến không tự chọn cái nào cho mình được . đó là 1 con gấu nhồi bông mình trắng như tuyết mặc chiếc áo đầm màu hồng

trên đầu buộc 2 chiếc nơ hồng nếu chọn nó cô sẽ đặt tên là Bông Gòn như màu trắng và êm như tơ của nó .Và con gấu thứ hai thì mình màu nâu , lông tóc quăn tít như lò xo , đầu đội mũ rơm mặc chiếc áo đầm màu xanh da trời , nếu chọn chú gấu này cô sẽ đặt cho nó cái tên là Hạnh Nhân thơm bùi như màu nâu của nó . Vì thích cả 2 nên Cỏ Non bảo Vân Hạc lựa trước , xem thử Vân Hạc thích con nào nhất :

-Vân Hạc chị thích con nào thì lấy em coi thử ...

- Con nào cũng được vì chị dặn ba trước khi đi là chị chỉ xin ba cho chị một con gấu nhồi bông làm quà thôi Cỏ Non ạ .

- Í ! vậy là đừng mua cho chị đó hả hummm,

thôi thì chị lựa trước là đúng rồi . Cỏ Non chỉ được ké đồ dư thôi mà .

- Cỏ Non lúc nào cũng thế , Vân Hạc đi đã lựa con gấu trắng cho con , nhưng lại phân vân vì thấy con gấu nâu này cũng vui mắt , nên mua cả 2 cho con chọn , còn lại thì mới cho em Cỏ Non .

Cỏ Non còn đang nói lẫy với Vân Hạc , thì mẹ cô bà Cỏ Nhung lại nói như vậy , làm lòng ghen tị của Cỏ Non nổi lên . A ! từ bao giờ mẹ thương chị Vân Hạc hơn mình nhỉ , mình nhất định sẽ không nhường .Cỏ Non tức tối nghĩ thầm . Trong lúc Vân Hạc dịu dàng nói

- Thừa đi con cũng thích con gấu trắng này vậy để con lấy ,con cảm ơn dì .

- Không chị Vân Hạc Cỏ Non thích con gấu trắng đó rồi thôi chị lấy con kia đi .

Miệng nói tay Cỏ Non cầm ngay lấy con gấu trắng ôm vào lòng .Không cần biết ánh mắt đang vui của Vân Hạc chột rung rung hoe đỏ . Thấy vậy bà Cỏ Nhung lại lên tiếng can thiệp lần nữa:

- Ô kia , Cỏ Non thật quá quắt mà . Mẹ đã chọn cho chị Vân Hạc rồi con đưa trả cho chị ngay .

-Chị Vân Hạc chị nói đi có phải chị thì lúc nào cũng nhường cho em mà .
Huhuhuhuhuh con chỉ thích con gấu này thôi , nhưng mẹ bắt thì trả cho
chị đó .

- Cỏ Non đừng khóc con ngoan , lại đây dượng có món quà này dành riêng
cho con . Con sẽ thích lắm vì nó đẹp hơn con gấu của chị Vân Hạc nhiều .
Món quà dượng cho Cỏ Non được gói trong một loại giấy màu hồng phấn
nhẹ nhàng con gái , trên mặt giấy in hình những chùm hoa tỉ muội màu hồng
tía nổi bật . Cỏ Non hồi hộp khê khàng mở món quà ra cố giữ sợ làm rách
giấy gói quà . Bên trong món quà hiện ra , đó là chiếc hộp vuông làm bằng
gỗ đàn hồi , màu đỏ gụ . Hình vẽ trên nắp hộp là đôi chim hoàng yến đang
cùng bay lượn ca hát quanh khóm hoàng lan nở rộ khoe sắc , màu sắc được
chọn lựa rất hài hoà và nét vẽ rất nét tinh xảo . Khi mở nắp ra thì chiếc
hộp lại phát ra tiếng nhạc nghe vui tai . Chưa hết khi mở hộp ra để lắng nghe
tiếng nhạc Cỏ Non phải thốt lên :

-Ồ thật là đẹp quá ...

Vì trong đó đập vào mắt cô là một quyển sách dùng để viết nhật ký bìa cứng
bọc lụa tím hơi ngả hồng , sườn và chung quanh quyển sách lại mạ vàng
.Món quà quá công phu và tỉ mỉ chứng tỏ người chọn nó đã phải mất rất
nhiều thì giờ khi lựa chọn nó để làm quà tặng .

Sung sướng Cỏ Non quên ngay chuyện đang tranh dành 2 con gấu với Vân
Hạc , thì bà Cỏ Nhung thảng thốt kêu lên :

- Phạm Thái anh lại quên lời hứa với em là không được cưng chiều Cỏ Non
thái quá để nó trở thành bướng bỉnh và khó dạy dỗ . Món quà này em biết
anh đã bỏ công tìm kiếm với dự định làm quà sinh nhật cho Vân Hạc 18 tuổi
sắp tới chứ không phải là dành cho Cỏ Non . Vậy mà chỉ một chút bướng
bỉnh của nó anh lại đem đánh đổi cả một món quà đặc biệt dành cho Vân hạc
như vậy .

-Cỏ Nhung anh không quên lời hứa với em , và anh cũng không quên lời hứa với các con khi chúng mình lấy nhau là sẽ không bao giờ để cho chị em chúng buồn phiền lẫn nhau mà .Món quà này đánh đổi được nụ cười của cả hai thì đâu có gì là đáng .Anh sẽ lựa chọn món quà khác vào ngày sinh nhật của Vân Hạc sau . Vả lại Vân Hạc từ bấy lâu nay đã luôn ao ước có một người mẹ và một đứa em gái giống như em với Cỏ Non đó sao . Nay đã có rồi thì anh biết Vân Hạc sẽ vui lòng nhường nhịn tất cả với Cỏ Non thôi ... Trong khi ông Phạm Thái cha của Vân Hạc từ tốn bao nhiêu , thì bà Cỏ Nhung mẹ của Cỏ Non lại cứng rắn bấy nhiêu .

-Không anh ạ , em không phiền`muộn gì khi bằng lòng lấy anh để rồi có thêm một cô con gái ngoan hiền như Vân Hạc . Chỉ có điều Cỏ Non cứ càng ngày càng lợi dụng sự nuông chiều của mọi người mà trở nên thật ích kỷ xấu tính .Có lẽ em sẽ đem Cỏ Non trở lại trường nội trú như khi xưa , để nó có thể thấu hiểu mà thay đổi tánh tình hay không .

-Ôi ... mẹ ác lắm . Có chị Vân Hạc rồi mẹ đâu cần Cỏ Non nữa . Mẹ biết con có bao giờ thích vào nội trú đâu Huhuhu huhuhu Dượng con trả lại hết đó ...Chị Vân Hạc em không thêm dành gấu với chị đâu ...Ngoại ơi !!! chỉ có ngoại là thương con thôi ... thế mà ngoại còn chưa ở quê về mau với con .

Khóc nức nở Cỏ Non đôi hờn bỏ chạy về phòng của mình . Rồi chìm vào giấc ngủ cho đến bây giờ . Mưa vẫn rơi đều , nhưng gió có vẻ mạnh hơn thổi những hạt mưa bắn vào cửa sổ , đồng thời cũng đang cố đẩy sập cánh cửa sổ phòng còn mở của Cỏ Non lại .Nhưng vì cửa có cài khoen chặn lại nên gió chỉ đủ sức làm cho cánh cửa vang lên những tiếng lách cách điều cọt mà thôi . Nghĩ đến những quyển sách còn để bừa trên bàn không thể để mặc cho mưa làm ướt hết , Cỏ Non vội phóng xuống đóng cửa sổ lại . Trong bóng tối qua khung cửa sổ đối diện với khu vườn nhà bên Cỏ Non thấy những hạt

mưa hiu hắt và ánh đèn ở phòng anh Duy vẫn sáng .Cô thầm nghĩ giờ này anh Duy chắc đang còn học bài .

Như cô mong manh

CHƯƠNG 2

Cánh cửa sổ đóng lại chặn làn ánh sáng duy nhất chiếu từ ánh đèn đường lọt vào phòng , Cỏ Non đưa tay lần mò trong bóng tối tìm công tắc mở ngọn đèn nhỏ trên bàn học của mình . Vô tình cô đụng phải một vật gì mềm mại , gây nên tiếng động của nghiến mực đổ chạm xuống mặt bàn gỗ vang lên nghe khô khốc . Cỏ nhanh hơn Cỏ Non tìm ra công tắc điện rồi đèn cũng bật sáng , trước mắt cô hiện ra trên bàn học là con gấu trắng Bông Gòn vừa bị bàn tay cô đụng phải ngã trúng nghiến mực đang nằm lẫn trên bàn mình mảy Bông Gòn dính đầy những giọt mực màu tím sậm bắn ra từ bình mực quên đây nắp của cô

Trời ơi ! thằng thốt bé vội con gấu lên , mắt Cỏ Non chạm thấy tờ giấy với những hàng chữ mềm mại uốn cong như phượng múa của Vân Hạc viết cho cô

Cỏ Non .

Chị vào phòng thấy em ngủ say nên không đánh thức em dậy . Chị chỉ để con gấu bông này ở đây cho Cỏ vì Cỏ đã chọn nó trước , mà chị cũng thấy chú gấu trắng này hợp với Cỏ hơn vì nó nhỏ nhắn dễ thương giống như em của chú gấu nâu . Như chị em mình ,chị là chị phải hợp với gấu nâu hơn . Cỏ đừng buồn đừng khóc nữa ba sẽ không để đi gởi Cỏ vào nội trú đâu .Chị cũng sẽ khóc mỗi ngày nếu nhà vắng Cỏ vì buồn .

À Cỏ nhớ không ngày mai anh Duy sẽ dạy 2 chị em mình cách đi Patanh "roller Skate " ... ở Đường Sơn Quán chị nghĩ chắc sẽ vui lắm Cỏ nhỉ .

Thương

Chị Vân Hạc

Cỏ Non để mảnh giấy xuống bàn nhìn Bông Gòn mình đã loang lổ những vết mực cô cau mày thầm nghĩ " Bông Gòn bây giờ mi đâu có còn là Bông Gòn nữa mai ta sẽ bảo chị Vân Hạc đặt cho mi một cái tên khác vậy lỗi tại chị mà mi mới bị như vậy . "

Ngoài trời mưa vẫn rơi nặng hạt biết mọi người trong nhà vẫn thương chiều mình , giận hờn như tan biến trong Cỏ Non . Mong ngày mai trời mưa sẽ không kéo dài để họ không phải dời lại ngày đi Đường Sơn Quán .Anh Duy

!... Một thoáng nghĩ về anh Duy , hình như có chút gì băng khuâng gọn lòng
Cỏ ở tuổi vừa bước vào 17 mộng mơ .

Như cỏ mong manh

Chương 3

-Bánh mì nóngggggg bánh mì nóng hồi đâyyyyyyyyyyy
Tiếng rao hàng quen thuộc của chú bé vang lên bắt đầu từ đầu con phố , rồi sẽ cuốn hút vào cuối con đường , mỗi ngày như vậy là chiếc đồng hồ tự động báo thức Vân Hạc dậy rất đúng giờ bất kể nắng mưa . Trời chưa sáng hẳn còn lơ mờ trong bóng tối , nằm cuộn mình trong chăn để nghe cái lạnh kéo về theo cơn bão cuối mùa đêm qua , mưa vẫn còn rì rả tiếc nuối chưa chịu dứt hạt . Xào sạt tiếng chổi của người phu quét đường cùng tiếng xe gỗ kéo lộc cộc vang lên con phố còn vắng người qua lại này . Vân Hạc thấy lòng thật mẫn cảm và cảm thấy mình luôn là người con gái đầy may mắn . Tuy mồ côi mẹ rất sớm , nhưng bù lại cô lại có tình thương đầy ấp của cha . Ông Phạm Thái một thương gia giàu có nhân hậu sống cảnh trồng nuôi con ăn học . Mãi đến khi Vân Hạc vào lớp 12 , duyên cơ đưa đến tình cờ ông mới quyết định đi thêm bước nữa với một quả phụ trẻ đẹp . Dì Cỏ Nhung đẹp lắm mà lại trang nhã bất thiệp nữa . Dì đã chinh phục được Vân Hạc ngay lần đầu được cha giới thiệu , đó là chưa kể Vân Hạc cũng không xa lạ gì với Cỏ Non người nổi tiếng ngang ngạnh phá phách một cách dễ thương nhất trường lại là con gái của dì .
Cỏ Non cô bạn học , đã trở thành em gái của Vân Hạc này . Khác với Vân Hạc mồ côi mẹ lúc lên 10 tuổi, thì Cỏ Non lại mồ côi cha từ thuở chưa lọt lòng mẹ . Nên ông Phạm Thái thường nhắc nhở và dặn dò Vân Hạc luôn nhường nhịn và thương yêu Cỏ Non vì sự thiệt thòi này của em . Với Vân Hạc vâng lời cha dạy là phải , nhưng riêng cô cũng rất thương mến Cỏ Non vì ngoài cái hay đàng hoàng ganh tị ra thì tính tình của Cỏ Non rất vô tư và sôi nổi dễ thân thiện , giận đó nhưng quên đó . Nghĩ đến đây Vân Hạc lại tự trách mình chuyện khi chiều đã không khéo xử làm cho Cỏ Non phải giận hờn buồn bã , nhớ khuôn mặt ngây thơ của em trong giấc ngủ với những giọt nước mắt chưa khô trên má . Vân Hạc thầm hứa từ đây cô sẽ luôn làm tất cả mọi điều chiều theo ý Cỏ Non . Đang lan man suy nghĩ Vân Hạc bỗng sực nhớ ra chiều qua vì giận hờn Cỏ Non đã bỏ bữa cơm chiều . Vậy thì sáng nay thức dậy chắc em sẽ đói bụng lắm , còn nữa hôm nay chủ nhật , ngoại lại vắng nhà Vân Hạc cần dậy sớm để phụ chị bếp chuẩn bị thức ăn sáng cho cả

nhà . Trời lành lạnh mưa như vậy món xôi khoai mỡ , 1 tách cà phê đen cho ba , 1 ly sữa nóng cho Cỏ Non và dĩ nhiên sẽ làm mọi người có một ngày cuối tuần bắt đầu bằng nụ cười vui vẻ . Không để mất thì giờ Vân Hạc sau khi sửa soạn riêng cho mình cô đã có mặt trong nhà bếp , gọn gẽ với đôi bím tóc mỗi đuôi bím được đính vào đó một giải lụa sim tím làm duyên và màu tím hoa cà nhẹ nhàng của chiếc áo trông cô như đoá hoa thực nữ hoà mình vào với bầu trời xám lạnh của buổi sáng ngoài trời , nhưng lại ngọt ngào ấm cúng với ánh lửa hồng của những hòn than đang cháy rực trên bếp lò . Tiếng reo của ấm nước đang sôi và tiếng chim kêu nghe xa vắng tất lịm dần bên hàng giậu ngăn chia giữa 2 nhà anh Duy và Vân Hạc phá tan quang cảnh thật tĩnh mịch . Cánh cửa sau bếp nhà nàng mở ra nhìn thông ra vườn , cho Vân Hạc thấy cơn đông bão đêm qua đã làm đổ một góc bờ giậu , và thấp thoáng bên bờ giậu có bóng ông nội của anh Duy . Vội vã dặn dò chị bếp những điều cô cần chuẩn bị tự tay làm bữa ăn sáng cho cả nhà . Vân Hạc bước vội ra vườn , cố tránh những chỗ đất loang loáng nước mưa còn đọng lại tạo thành vũng nước nho nhỏ trơn trượt .

Ngang qua cây mận già trổ gốc cành lá ngả nghiêng , bên hàng giậu đổ ông nội của anh Duy lui cui nâng chiếc lồng tre gãy nát , xác con nhòng nhỏ của Cỏ Non cứng còng bộ lông còn ẩm nước , tiếng chào chưa kịp cất ánh mắt Vân Hạc vụt tối sầm:

-Thôi chết rồi ... con Nhiều Chuyện (tên gọi của con nhòng) bị bỏ quên suốt đêm mưa ngoài này . Ông ơi ! Cỏ Non nó sẽ buồn biết bao .

-Vân Hạc dậy sớm vậy con ? Đông đêm qua đánh vắng chiếc lồng qua tận nhà ông , tội nghiệp Cỏ nó bỏ công với con Nhiều Chuyện tập cho nó nói, con chim vừa lột lưỡi nói chưa được rõ vậy mà Cỏ mừng lắm cứ đem khoe ông mỗi ngày . Thôi để ông cho Cỏ con khác trong đám nhòng mới nở của ông . Sài Gòn mình lâu lắm rồi năm nay mới có cơn bão lớn như đêm qua , cây mận vườn nhà con tuổi đời của nó chắc già hơn tuổi của con vậy mà cũng trổ cả gốc , để ông chỉ Duy cách đắp gốc dưỡng cây lại xem .

- Ông Nội , cho con hỏi vậy ông nội sống ở đây lâu lắm rồi phải không ông nội ?

-Gia đình ông sống ở đây đã 3 đời rồi , Duy là đời thứ 3 . Con thấy đó thành phố ngày càng sầm uất người đông đất chật , nên nhà ai có tí đất dư nào là họ cũng bán đi cho nhà thầu khai thác đem ra xây nhà lầu cao ốc để cho thuê kiếm lợi . Thật hiếm còn lại những căn nhà như con với ông , nằm trong một căn phố giữa thành phố mà không bị ảnh hưởng với sự sầm uất bên ngoài trong khi đất chật cửa nhà sát vách lẫn nhau , mà nhà ta vẫn có vườn rộng đủ trồng cây ăn trái bóng mát và sự yên tĩnh cần thiết cho mỗi gia đình . Căn nhà của con đang ở chủ trước là một gia đình người pháp về hưu bán lại để về nước . Ông mừng vì người hàng xóm mới của ông là gia đình của con để

ngoài Duy cháu trai độc nhất của ông ra bây giờ ông lại có thêm 2 cô tổ nữ xinh đẹp làm cháu gái .

Nãy giờ vừa kể chuyện để trả lời câu hỏi của Vân Hạc ,ông nội vừa đào lỗ chôn xác con Nhiều Chuyện .Lớp đất cuối cùng vừa đắp lên , thì Cỏ Non cũng vừa xuất hiện . Nhìn chiếc lồng chim trống rỗng gãy nát và gò đất nhỏ xíu tay ông nội vừa đắp , như chợt hiểu Cỏ Non vụt oà khóc nức nở trên vai Vân Hạc ...

Như cỏ mong manh

Chương 4

Lòng mẹ bao la như biển thái bình dạt dào ...

Tình mẹ tha thiết như dòng suối hiền ngọt ngào ...

Lời mẹ êm ái như đồng lúa chiêm rì rào ...

Tiếng ru bên thềm trăng tà soi bóng mẹ yêu ...

Tiếng sáo khoan nhặt dặt dìu vào buổi chiều vàng sắp tắt nắng của anh Duy nghe vi vu lâng lâng lòng người . Từ khung cửa sổ phòng mình dòi tầm mắt qua khu vườn nhà .Cỏ Non có thể nhìn thấy dáng cao gầy và mái tóc bồng của anh , những ngón tay dài tượng trưng cho người nghệ sĩ tính, đang say sưa để hồn trên ống sáo . Anh Duy của Cỏ sao có nhiều tài ghê ? Anh Duy chỉ cái tên gọi thôi nghe đã như nốt nhạc rộn ràng trong lòng Cỏ rồi . Thế mà anh Duy còn biết bao tài nghệ khác làm Cỏ cứ phục lẫn tôn thờ anh như một thần tượng . Này nhé Anh Duy chẳng những là người con trai độc nhất trong một gia đình gia thế khá giả , vậy mà anh Duy lại sống rất khiêm tốn , không bê tha đàn đúm như loại công tử bột . Ngoài việc đèn sách ra anh để thì giờ của mình phụ học cách vun bón khu vườn nuôi cá nuôi chim từ ông nội .Rồi anh còn bỏ thì giờ ra dạy học kèm cho chị Vân Hạc và Cỏ . Dẫn 2 chị em đi làm công tác xã hội .Khiếu văn nghệ thì anh thổi sáo đã hay mà lại còn có ngón đàn Guitar tuyệt vời . Vì vậy sắp tới đây trong một chương trình từ thiện do trường Quốc Gia Âm Nhạc tổ chức gây quỹ uỷ lạo các anh chiến sĩ ngoài mặt trận . Anh Duy sẽ là người đệm đàn cho Cỏ Non hát trong một vở kịch ngắn mà vai nữ chính cùng do Cỏ Non đóng . Anh Duy khen Cỏ hát hay giọng cao vút trữ tình , đóng kịch khéo . Cỏ thích lắm nhưng còn một điều Cỏ muốn mình cũng được anh khen như anh khen chị Vân Hạc đó là biết làm thơ . Anh Duy dành rất nhiều thì giờ của mình để dạy chị Vân Hạc cách làm thơ tứ tuyệt thơ đường thơ ngũ . Chị Vân Hạc làm thơ hay , anh

Duy và chị có thể ngồi hàng giờ trao đổi từng áng thơ cho nhau mà không bao giờ biết chán . Còn Cỏ có vùi anh Duy dạy thì chỉ cần làm thơ tự do tả chân thôi mà Cỏ còn tả mãi không ra , như bài thơ con để uống giọt sương đêm đưa Cỏ tả sẽ thành ngay ra con gián uống thìa dầu ăn lẫn kênh bụng mỡ , trời ơi .. anh Duy chê Cỏ tả chân kỹ quá thành ra tâm hồn thơ thần luôn rồi khỏi tập làm thơ nữa mất công buồn chưa ? À há Cỏ biết rồi Cỏ sẽ kêu chị Vân Hạc chỉ riêng cho Cỏ dấu không cho anh Duy biết, đến khi Cỏ đưa bài thơ tuyệt tác của mình ra cho anh Duy phục lẫn sát đất một phen . Nghĩ tới đây Cỏ nở nụ cười tinh nghịch trên môi thắm phục mình sáng dạ , đôi chân sáo chạy sang phòng Vân Hạc :

-Chị Vân Hạc này Cỏ muốn chị dạy Cỏ chị Vân Hạc chị ở đâu rồi ???.....

Đang hưng phát Cỏ ngưng ngang với câu hỏi nhìn quanh phòng tìm Vân Hạc .

Không thấy bóng Vân Hạc , nhưng mọi thứ và đồ vật trong phòng Vân Hạc được chưng bày thật ngăn nắp gọn gàng .Làm Cỏ Non cảm thấy tò mò bước hẳn vào trong để quan sát cho cận kề . Trên chiếc giường nhỏ phủ chăn màu trắng có điểm những cánh hoa forget me not màu tím phăng phiu , cạnh chiếc gối tai bèo là chú gấu Tuyết Trắng bị dính mực Cỏ bôi lại với chị lấy con Hạnh Nhân đang tròn mắt nhìn Cỏ . Trên bàn học cạnh cửa sổ nhìn ra ban công và thẳng ra sân công trước , quyển sách đang mở rộng có lẽ chị đang học bài dở dang . Nghĩ vậy Cỏ định quay lưng bỏ đi ra , thì cơn gió thổi làm bay một trang giấy mỏng rơi từ trên bàn xuống sàn nhà ...

Cỏ vô tình cúi xuống định nhặt lên để lại trên bàn cho chị Vân Hạc.

Nhưng màu tím nhạt của giấy , màu tím thương nhớ của cánh hoa pensie ép khô chiếm trọn một góc trang giấy , và bài thơ nắn nót màu mực tím . Chị Vân Hạc thì lúc nào cũng màu tím nghĩ thầm Cỏ lướt mắt lên bài thơ chị Vân Hạc viết vừa ráo nét mực .

Hình như ...

Hạt nắng vừa rơi .

Trong cơn mưa bụi .

Trốn vào mắt ai ?

Hình như ...

Mắt vương giọt tình .

Bờ môi cứ muốn .

Gọi thầm nắng ơi .

Hình như ...

Ngọn gió vừa sang .

Nghe như xuân tới .

Hêy hêy má hồng .
Hình như ...
Giấc ngủ còn ngon .
À ơi ! ru mãi .
Cho em ngoan hiền .
Hình như ...
Tay ấm truyền hơi .
Màu xanh lá mỏng .
Bài thơ trữ tình .
Hình như ...
Chân bước ngập ngừng .
Guốc khua lách cách .
Chân chàng bước theo .
Hình như ...
Buổi sáng hôm nay .
Con tim hé mở .
Tình yêu ngọt ngào .
Hình như ...
Và hình như ...
Vũ trụ muôn màu .
treo trong ánh mắt .
Một màu thủy tinh .

Hình như ... là tình yêu ? Bài thơ cũng làm cho Cỏ tự hỏi lòng mình . Chị Vân Hạc đang yêu và tình yêu của chị dành cho ai đó có phải như lòng mình đang gửi cho anh Duy hay không ...

Trả lại bài thơ lên bàn , Cỏ còn đang tần ngần chưa bỏ đi vội , thì Vân Hạc cũng vừa bước vào thấy Cỏ mừng rỡ cô nói ngay :

- Cỏ Non ở đây mà chị tìm Cỏ khắp mọi nơi , anh Duy tìm rủ chị em mình mai đi câu cá ở bên cầu Bình Triệu sẵn chị muốn được đến dâng hoa cho đức mẹ khóc ở đó và cầu nguyện vì nghe nói mẹ rất linh hiển .

Cỏ Non reo vui :

- Đi câu cá hả chị , Cỏ thích đó hôm nọ anh Duy hứa là sẽ chỉ Cỏ cách đánh mồi giun câu cá đó mà đi liền chưa chị Vân Hạc ?

Tối đó bộ 3 người họ chúi đầu đào đất xoi tìm bắt từng con trùng giun đất dùng làm mồi cho buổi câu cá sáng hôm sau . Trong khu vườn nhỏ dưới ánh trăng non ánh sáng mờ nhạt ông nội có thể nghe rõ tiếng cười trong trẻo của Cỏ Non mà có thể đoán được cô vừa đào trúng con giun đang chờ Duy ra tay bắt bỏ vào lọ cho cô .

Và tiếng cười nhẹ như tơ của Vân Hạc khi Duy chỉ cho cô cách buộc lại sợi cước làm dây câu vào chiếc cần câu bằng tre giản dị . Mùi hương dạ lý thoảng nhẹ theo cơn gió . Ông nội thầm mong cho Duy rồi sẽ đem hạnh phúc của mình đặt vào một trong hai đoá hoa hương sắc vẹn toàn này .

Buổi sáng hôm sau , giữa tiếng gù của đám bồ câu gáy trên nóc nhà . Vân Hạc và Cỏ Non đã sửa soạn chỉnh tề , Cỏ Non trong chiếc áo sơ mi ngắn tay nhấn ben sát eo , màu xanh mạ non của lúa với chiếc quần sọt màu đen , trông tươi mát như cánh đồng cỏ mới . Vân Hạc thì mềm mại diễm ảo với màu tím hoa soan áo tay phồng cổ lá sen , và chiếc quần tây hợp thời màu xám . Năng đã bắt đầu lên , xuyên qua vòm lá lung linh vờn trên 3 mái đầu xanh hứa hẹn một ngày mới đầy vui tươi . Chia cho mỗi người chiếc giỏ tre đan xinh xắn cùng chiếc cần câu , Duy dạy cho 2 cô gái cách móc mồi vào lưỡi câu . Thấy Duy cầm con giun oằn oại uốn éo ghê người Cỏ nhắm vội mắt lại , tức cười Duy lừa Cỏ xoè bàn tay ra anh để cả con giun vào lòng tay của Cỏ cảm giác mềm mềm nhột nhột rờn rợn Cỏ rú lên quăng vội con giun vào người Duy , sẵn trớn cô đẩy Duy té nhào xuống dòng suối , nước bắn lên tung toé ướt mem làm Vân Hạc không nhìn được cứ đứng ôm bụng cười mãi . Bị đẩy bất ngờ xuống suối Duy nghĩ ra một kế làm cho cả 2 cô gái này một mẻ hết hồn luôn . Anh bèn làm bộ chơi với như đang chìm dần xuống nước vì không biết bơi giơ tay cầu cứu .

Cỏ Non chưa kịp làm nư giận hờn thấy vậy hoảng hốt lớn tiếng kêu Vân Hạc cũng vừa tắt tiếng cười chuyển sắc mặt thành lo âu :

- Chị Vân Hạc mau cứu anh Duy Cỏ không biết bơi . Anh Duy đợi Cỏ kéo anh vô ...

Miệng la hét Cỏ Non không đắn đo cuống cuống nhảy đại xuống nước bơi tới chụp được tay Duy cố lôi anh vào dòng nước cạn . Diễn tiến xảy ra rất nhanh Vân Hạc cũng nhảy xuống phụ Cỏ Non một tay vì cô biết bơi . Thì cô mới nhận ra là nước ở đây rất cạn chỉ sâu ngang tầm ngực , hèn chi Cỏ Non không biết bơi mà vẫn cứu được anh Duy tội nghiệp Cỏ quỳnh quáng không để ý điều này :

- Cỏ ơi ! mình bị gạt rồi , nước cạn như vậy Cỏ còn đi được thì làm sao anh Duy chìm được .

Nghe Vân Hạc nói Cỏ Non chợt nhận ra điều này :

- Á anh Duy giỏi nhe gạt Cỏ , làm Cỏ tưởng mình cầm tinh con cá tự nhiên bơi giỏi quá sức . bây giờ Cỏ ướt hết bắt đền anh Duy hôm nay câu được con cá nào là Cỏ bỏ hết vào giỏ mình .

- Hahaha Anh bắt con cá Cỏ bự quá chừng đó thôi .

Duy cười to sung sướng trả đũa , bao giờ cũng vậy anh luôn thích chọc ghẹo cô gái này để thấy sự hờn giận của cô . Nhưng hôm nay dưới dòng nước lạnh nhìn bờ môi run rẩy của Cỏ anh thấy lòng mình dạt dào niềm thương yêu

.Nắng thật rực rỡ lấp lánh trong đôi mắt to tròn hồn nhiên Cỏ trông đáng yêu như cô em gái nhỏ ...

Như cỏ mong manh

Chương 5

Cuối cùng rồi tiếng chuông tan hết giờ cũng vang lên . Cả giảng đường những khuôn mặt trẻ còn nặng nợ sách đèn , cùng nhau thở phào nhẹ nhõm vì dù sao những giờ mài dũa quần vừa qua trong giảng đường cũng đã giúp cho con đường tương lai , đưa vai gánh vác việc trả nợ áo cơm và công sinh thành dưỡng dục của cha mẹ được rút ngắn hơn một chút và ngày vinh quy bái tổ gần hơn một chút với họ . Cả lớp túa ra khỏi giảng đường lan tràn tới ngoài hành lang , rồi tăn nhanh xuống bãi đậu xe ở ngay khuôn viên chật hẹp của sân trường đại học luật . Kẻ nghèo thì xe đạp người giàu thì xe gắn máy , họ như đàn ong vỡ tổ ồn ào nhôn nhao thế mà chỉ trong một thoáng chốc mỗi người một hướng họ biến mất dần vào các nẻo đường . Để lại cô sinh viên Vân Hạc đứng lặng lẽ đợi chờ ở cổng trường, bầu trời đang nắng ráo làm màu áo dài cà phê sữa nhạt của cô trông mát ngọt như chén thạch su xa của chị gánh hàng rong vừa gánh đi qua . Đứng nép người vào góc phượng đang nở rộ giữa sân trường , trưa lắm rồi mà bóng anh Duy vẫn biệt tăm "lần này có lẽ mình sẽ giận anh thật lâu " lòng ngóng đợi Vân Hạc tự nhủ thầm cô nhớ bài thơ mình làm lần trước khi anh Duy trễ hẹn chưa kịp đưa anh xem ...

Phượng đỏ sân trường màu vắn vương .

Hoà cùng áo trắng ... ôi dễ thương .

Anh hẹn tan trường sẽ đến đón .

Sao chẳng thấy anh cuối đường . (lại trễ hẹn nữa rồi)

Chiều hè nắng đẹp phượng nở nhiều .

Nhỏ nghe lòng mình nhăm tiếng yêu .

Nhìn quanh nhìn quần nhỏ mắc cỡ .

Khi nghe anh nói * đừng bày điều " .(mơ mộng làm thơ chi đó)

Giọng anh nghe ngọt ngào tha thiết .

Nhưng nhỏ giả vờ giận anh mà .

"Tại anh ... nhỏ trật vắn lục bát .

Phải làm bài khác thường đó nha .

Anh đã thế thơ bằng nụ hôn .

Eo ơi anh thật kỳ ghê không .

lỡ phải người quen họ trông thấy .

Mách bố ... nhỏ sẽ bị ăn đòn !!!

Tình yêu của họ đến từ bao giờ ? Có lẽ cũng nhẹ nhàng như những bài thơ họ trao nhau buổi ban đầu chưa đủ chữ lỗi vắn của Vân Hạc .Để rồi từ từ đến nụ hôn trao như vắn tứ tuyệt lãng mạng hương nguyên .

Miên man suy nghĩ đến đây Vân Hạc thoáng đôi má đỏ hây hây nhớ cảm giác nụ hôn hôm nào trao vội cho anh Duy vẫn còn làm cô e thẹn . Không để ý Duy ra xe đến bên cô tự lúc nào :

- Hù ... Xin lỗi cô xe ôm tui chở không lấy tiền mời cô leo lên , tui chở cô dzia ...

- Xí ! anh Duy đã đến trễ rồi mà anh còn ở đó chọc Nhỏ nữa

Giật mình Vân Hạc trách móc xong cô đôi giọng giận hờn :

- Thưa ông ông để xe mà đi chở người khác ... còn tôi đi bộ quen rồi đâu cần ,người ta hứa rồi quên hoài ...

- Hahaha cho anh xin lỗi lần này anh trễ vì phải chở Cỏ Non đi tập hát mới về .Thôi lên anh chở , gốc cây đó có gì đâu mà cứ đứng mãi nhỉ ... Mai anh sẽ mọc làm cây cho Vân Hạc đứng ăn vạ suốt đời ...

Đến đây Vân Hạc không nhịn được đôi môi cô hé mở nụ cười như đoá hoa hàm tiếu trên khuôn mặt nhỏ bé , ánh mắt sáng ngời chấp chới những sợi thủy tinh trong suốt như tình yêu của họ . Có bao giờ cô giận được lâu ,tình yêu không làm cho người ta giận hờn mãi được . Lợi dụng lúc Vân Hạc đang cúi đầu vén tà áo dài để ngồi lên xe anh Duy kề vào tai cô khẽ nói :

- Hôm nay Vân Hạc đẹp quá ... Không biết chúng mình yêu nhau từ bao giờ em nhỉ ?

- Hummm !!! có lẽ từ khi cha chưa rước mẹ về anh ạ .

- Vậy mà anh cứ nghĩ chúng mình đã yêu nhau , từ lúc trái đất chưa có loài người .

- Ừmmmm

Không có tiếng trả lời chỉ một tiếng umm nũng nịu ... qua vai mình Duy nghe hơi thở mềm mại , và gió thổi mơn man từng sợi tóc trên má anh , mùi hương con gái chất ngất say nồng

Ôi ! hạnh phúc của Duy trong tầm tay ...

Àu ơ Dзі dzâuA ầu ờ ...

Thương thương nhớ nhớ , sầu sầu .

Mỗi ngày ba bận ra cầu đứng trông .

Thấy người nam , bắc , tây , đông ,

Thấy người thiên hạ mà không thấy chàng .

Tiếng ầu ơ ... của ai đưa con ngủ , buổi chiều hè quê ngoại êm ả . Bên dòng sông con nước đang lên , những cụm lục bình chụm lại từng chùm lá xanh rì

, có cụm trổ hoa màu tím tím . Trôi lơ dờ theo con nước chảy xuôi , hoa không nổi bật nhưng cũng làm cho dòng sông có một nét thơ mộng riêng của nó .Dọc theo mé sông để giữ cho đất khỏi lở , người ta trồng toàn cây bình bát xen lẫn với cây bần to lá , trái bần ăn có vị chát ngắt , còn trái bình bát thoạt trông như trái măng cầu nhưng da nhẵn thín , bên trong ruột màu vàng cũng có hột đen đầy đặc , vị ngọt nhạt nhưng mùi thơm của nó hăng hắc khó ăn .

Bên gốc dừa chia ra nhánh sông , Vân Hạc ngồi chăm chú họa vắn thơ chiêu quê ngoại .

Có tiếng guốc tiến đến sau lưng mình Vân Hạc bỏ ngang vắn thơ quay lại nhìn , thì ra đó là Cỏ Non .Mùa hè năm nay bà ngoại đưa 2 chị em về Mỹ Tho chơi cho biết miền quê ngoại . Đây là lần` đầu cả 2 được về miền quê , vì những năm trước đó miền này không được an ninh , họ gọi đây là vùng xôi đậu .Bởi vì người dân ở đây bị sống trong cảnh chèn ép của 2 bên , ban ngày thì những người lính tự do cộng hoà xuất đồn ra kiểm soát canh gác từng cánh đồng ruộng lúa , từng con đường sông rạch , từng ngõ chợ dài ra tới quốc lộ ,nhờ đó dân chúng sinh hoạt như một vùng đất bình yên . Vậy mà đêm đến khi lính rút hết về đồn trấn thủ , thì đó lại là lúc mấy ông việt cộng , cầm đầu là những người đến từ phía bắc xa xôi như những bóng ma hiện lên , luồn lách vào nhà dân , .Để bắt bớ , kêu gọi đóng thuế gạo tiền tiếp tế cho họ , hoặc khuyến dụ những tấm lòng non trẻ chưa hiểu thiệt hơn mù mờ đi theo phục vụ cho họ . Đồng thời cũng là giờ để họ thanh toán xử tội lẫn nhau về thù tư oán riêng , bằng cách chỉ cần gán cho người dân hiền lành ở đây một bản án là kẻ phản cách mạng và nhân dân theo lính cộng hoà .Bóng đêm luôn là đồng lõa trung thành cho những con người hiếu động ôm mộng chiếm đoạt bằng máu này .Nhưng bây giờ` thì quê ngoại đã yên ấm hơn vì lòng người thích sự bình yên , chuộng hoà bình nên hiểu rõ bình an hay không đang ở trong tay mình . Trai tráng trong làng lớn lên họ đầu quân về thành những người lính địa phương quân tự cầm súng bảo vệ an ninh ngay chính làng quê mảnh đất mà họ được nuôi sống và lớn lên . Nho` vậy mà năm nay nay ngoại vui mừng cho 2 cô cháu về quê chơi .Cỏ Non thích lắm , về đây cái gì cũng mới lạ đối với cô gái tỉnh thành này , tuần lễ đầu tiên Cỏ Non rong chơi cả ngày không biết chán .Bản tính hiếu động của Cỏ Non dễ gây cảm tình với mọi người , nhất là nơi cái làng quê vốn sẵn đã hiền hoà hiếu khách này .Cỏ có thể hoà mình ngay cả với những chú bé chăn trâu để cùng theo chúng ra thả diều trên cánh đồng cỏ xanh non , hay theo các cô thôn nữ học cách chèo xuồng ba lá , cách xàng gạo xay lúa .Cỏ thay đổi cách ăn mặc cô cất đi những kiểu áo quần thời trang nhất ở thành phố , đòi ngoại phải may toàn là áo bà ba quần lãnh đen cho giống các cô các chị thôn nữ ở đây .Chiều nay Vân Hạc thấy Cỏ Non mặc chiếc áo bà ba màu măng cụt sậm

tôi làm sáng làn da trắng hồng , chiếc quần đen rộng ống chân đi đôi guốc vòng . tóc cột 2 đuôi dài chớm bờ vai , trông Cỏ Non như một cô gái quê xinh đẹp mộc mạc .

Trông thấy Vân Hạc Cỏ Non reo vui :

- Chị Vân Hạc này , em vừa mới được ngoại cho biết , ngày mai ông nội và anh Duy sẽ xuống tới . Vui ghê chị nè .

- Hồi nãy ngoại cũng có nói chị , biểu chị dặn anh bảy Tiêu lo chiếc xuồng tam bản ngày mai ra chợ đón ông nội và Anh Duy rồi .

- Ủa ! vậy mà Cỏ tưởng chị chưa biết . Chị Vân Hạc lại làm thơ đó hả ?

Nhìn bài thơ đang hoạ dở trên tay Vân Hạc Cỏ Non hỏi tiếp :

- Chị Vân Hạc có phải trong tình yêu , nếu mình được yêu thì nó sẽ làm cho người ta có tâm hồn làm thơ dễ dàng hơn không ?

Ngờ ngàng vì câu hỏi bất thần của Cỏ Non Vân Hạc hỏi lại :

-Sao Cỏ hỏi vậy ?

-Tại Cỏ thấy chị hay làm thơ , mà có những bài thơ của chị Cỏ đọc thấy giống như chị gởi cho người yêu của mình .Chị Vân Hạc làm sao để mình biết được người mình đang yêu cũng yêu mình ? Cỏ muốn nói với chị Cỏ cũng đang yêu . Nhưng Cỏ vẫn chờ lời tỏ tình đến từ anh ấy .

Lời tâm sự của Cỏ Non và ánh mắt sáng ngời ngây thơ của Cỏ . Làm lòng cảm xúc của Vân Hạc dâng trào cầm tay cỏ Non Vân Hạc dịu dàng nói :

- Chị không biết tình yêu của chị và anh ấy đến tự bao giờ . Giữa chị và anh ấy tình yêu hình như đã có tự thuở nào , nên cứ tự nó nảy nở tự nó đưa 2 tâm hồn đến với nhau mà không có câu hỏi . Cỏ ai là người Cỏ đang yêu ? Mà lại đại dốt không nhận thấy tình em vậy ?

Đôi mắt Cỏ chột xa vắng :

- Người Cỏ yêu gần với chị em mình lắm , Cỏ nghĩ anh ấy cũng yêu Cỏ nhưng chưa muốn nói .Cỏ sẽ đợi nếu khi Cỏ học xong Cỏ sẽ tự nói với anh Duy cho anh ấy biết Cỏ yêu anh ấy và nguyện sẽ yêu anh ấy suốt đời

...Trong tình yêu có đôi khi mình phải là người tỏ ý trước phải không chị ?

" Cỏ sẽ tự nói với anh DUY cho anh ấy biết Cỏ YÊU anh ấy " lời nói của Cỏ quay cuồng lơ lửng trong đầu Vân Hạc cô tưởng như mình vừa nuốt cả cái lưỡi của mình vào cuống họng khi trả lời Cỏ Non :

-Em nói phải Cỏ Non ạ .

Ở đâu ra mà Cỏ lại cho là anh Duy yêu mình ? Vân Hạc tự nhủ lòng với câu hỏi thẳm . Cỏ còn non dại và được nuông chiều nhiều quá , nên lúc nào cũng nghĩ rằng cái gì cũng thuộc về mình nếu mình muốn . Nhưng làm sao có thể như vậy được , anh Duy và mình yêu nhau ai có thể đem tình yêu của mình trao cho người khác được , dù người đó là Cỏ Non :

- Chị Vân Hạc chị có sao không vậy ? sao chị có vẻ như đang bị ai hớp hồn đó . Thôi Cỏ đi kiê m anh bảy Tiêu hỏi coi sáng mai anh cho Cỏ đi theo ra

đón anh Duy với nội được không .

Nói xong Cỏ Non chạy nhanh đi mất .

Chỉ còn lại tiếng nói của Cỏ Non lọt vào tai Vân Hạc bỗng thành một thứ âm thanh léo nhéo nghe sao dễ ghét lạ thường . Lúc này tình yêu đang làm cho cô là một kẻ ích kỷ hay sao vậy . Có bao giờ cô có thể nghĩ là mình ghét được Cỏ Non như bây giờ .

- Vân Hạc , Cỏ Non , bìm bịp kêu nước lớn . Trời chạng vạng tối rồi vô nhà đi con , đừng ngồi mé sông không nên, hà bá kéo chum thố chỗ ma da ghen hai con ...

-Dạ ngoại con vô liền .

Tiếng ngoại gọi , Vân Hạc vội bước chân vào nhà , nhưng 2 chân cô chỉ chịu lê từng bước nặng nề như có hà bá đang trì kéo cả tâm hồn cô chìm xuống dòng sông .

Như cỏ mong manh

Chương 6

Tiếng gà lại gáy sang canh không biết lần thứ mấy trong đêm . Vân Hạc chập chờn đưa mình vào giấc ngủ mộng mị không yên , rồi chợt bừng tỉnh hẳn , con mắt mở lớn nhìn trên đỉnh màn co con thạch thùng chất lười nghe tành tạch khó thương . Nằm kề bên cô , Cỏ Non với hơi thở đều hoà giấc ngủ thật bình yên , có lẽ Cỏ đang mơ giấc mơ đẹp nên môi Cỏ hé nụ cười . Phải chi 2 đứa đừng là chị em thì Vân Hạc nhất định sẽ không nhường tình yêu của mình cho ai cả . Thở dài , vân Hạc một lần nữa biết mình sẽ chịu thua cô em gái ngây thơ bướng bỉnh dễ thương này, để đem tình yêu duy nhất của mình nhường cho Cỏ .

Buổi sáng ở đồng quê không khí cũng ồn ào không kém gì nơi thị thành , thay vào tiếng động cơ của máy móc xe cộ .Thì ở đây lại là tiếng gà chửi chíp theo mẹ tìm mồi , tiếng bầy vịt càn cạp xạo ngoài ao , lứa heo sữa ồn ột chờ nôi cám sớm . Mơ hồ trong giấc ngủ , Vân Hạc nghe tiếng lay gọi của Cỏ Non :

- Chị Vân Hạc , chị dậy đi đón anh Duy không vậy ? Cỏ chờ ... Ngoại hỏi sao hôm nay chị dậy trễ hơn Cỏ mọi hôm .

Nặng nhọc mở mắt Vân Hạc :

- Cỏ chắc chị bị đau rồi , Cỏ đi đón nội với anh Duy đi .

- Chị bị đau hả , để Cỏ chạy ra nói ngoại vô coi , rồi Cỏ đi kéo trưa , anh bảy Tiêu đang chờ ngoài ghe .

- Ừ Cỏ đi .

Không đợi thêm câu nào nữa Cỏ Non đã khuất dạng , chỉ còn tiếng tấm màn trúc xao động .Trên chiếc xuồng chở Cỏ ra chợ , chất đầy những buồng chuối sứ còn xanh tươi , những cần xé ổi xá lị dòn rụm thơm ngát , những thúng thơm vừa cắt chín vàng ngọt tê đầu lưỡi .Đây cũng là nguồn huê lợi lớn cho gia đình anh bảy Tiêu . Chút nữa những thư này sẽ được bày bán ra chợ đến tay người thưởng thức nó , mà có ai biết được công khó của người chăm bón nó . Anh bảy Tiêu khi nãy còn giỡn với Cỏ rằng hôm nay hàng của anh sẽ được khách nhiều nhứt vì anh có cô bán hàng dòn ngộ hết sức .Cỏ cười dòn tan , lòng cứ hồi hộp trông ngóng cho trời mau trưa để Cỏ gặp anh Duy . Nhưng những chuyến xe đến , những chuyến xe đi , chỉ để lại những vệt bụi đường mịt mù . Buổi chợ sáng ồn ào tấp nập , cho đến buổi chợ trưa vắng dần , như những chuyến xe đồ khách . Mắt Cỏ Non đỏ hoe hy vọng mất dần , cho đến khi bóng dáng anh Duy và Nội xuất hiện luẩn khuất trong đám hành khách của chuyến xe chót cuối ngày :

- Nội kia anh bảy Tiêu ơi ... anh Duy Cỏ đây nè ... Nội và anh xuống trễ quá làm Cỏ tưởng có chuyện gì .

Vui mừng Cỏ reo lớn , quên hết những bồn chồn mong đợi khi sớm :

- Thì Nội cũng tính mình là người tới sớm nhứt , mà rồi chuyến xe này hỏng gặp ngày ... Đi nửa chừng xe chết máy tấp lại sửa , thành mình lại trễ nhứt ... may sửa được , chứ không sợ là bị ngủ đường bữa nay nửa đó chớ .

Nội vui vẻ trả lời , anh Duy đáng lằng tở nụ cười trầm âm hỏi Cỏ Non :

- Cỏ Non và anh bảy chắc chờ nội với anh hết hơi phải không ? Nhưng sao chị Vân Hạc đâu không thấy hả em ?

- Chị Vân Hạc bị bệnh nên không đi .

Nghe Cỏ Non nói ánh mắt Duy chột lo lắng:

- Chị Vân Hạc bệnh sao hả Cỏ lâu chưa ?

- Cỏ không biết , mới khi sáng Cỏ thấy chị chưa dậy thì hỏi sao chị không đi .Chị Vân Hạc nói chị bị nhức đầu .Cỏ sợ trễ nên chỉ nói với ngoại rồi đi thôi .

- Thôi mau theo anh bảy ra ghe đi con ... trời cũng trễ rồi , đây vô tới vườn chắc cũng đổ đèn .

Nghe lời nội nhắc bước chân mọi người nhanh hơn .Con đường về dòng sông không còn rộn rịp ghe xuồng chuyên chở bán buôn như khi sáng .Nhưng lòng Cỏ Non hoan ca vì có anh Duy bên cạnh .

Ngày xưa xa xôi em rất yêu màu tím

Ngày xưa vô tư em sống trong triu mến

Chiều xuống áo tím thường thướt tha

Bước trên đường gấm hoa

Ngắm mây chiều thướt tha

Từ khi yêu anh anh bắt xa màu tím
Sầu thương cho em mơ ước chưa kịp đến
Trời đã rét mướt cùng gió mưa
Khóc anh chiều tiễn đưa
Thế thôi tàn giấc mơ

Tiếng hát của Cỏ lứt thướt ngọt ngào , cùng với tiếng đàn của anh Duy
quấn vào đêm trăng toả hương cau vườn quê ngoại . Nghe ướn sủng lòng
người , Vân Hạc thầm lặng gặt những giọt nước mắt đang lả chả rơi theo
từng nhịp đàn và tiếng hát của họ . Từ hôm anh Duy và nội xuống đây , đã
hai ngày rồi , Vân Hạc giả vờ ốm để từ chối không đi đâu chung vui cùng
với Cỏ Non và anh Duy như dạo trước nữa và nhất là tránh không cho anh
Duy có cơ hội nào để được nói chuyện riêng với Vân Hạc dù chỉ là một tích
tắc . Mọi người cứ ngỡ là Vân Hạc ốm thiệt nên ai cũng lo lắng , anh Duy
bàn với ngoại là nếu không thấy Vân Hạc bớt bệnh thì cho phép anh đưa
Vân Hạc về thành phố trước để xem xét bệnh tình của Vân Hạc sợ để lâu
bệnh đồ nặng thì nguy . Cả ngoại và nội cùng đồng ý , hoảng hồn Vân Hạc
vội trấn an cả nhà là bệnh đã đỡ nhiều , chắc độ vài ngày nếu biết tránh nắng
tránh gió , thì cô sẽ khoẻ ngay ấy mà . Tội nghiệp nhìn vẻ mặt âu sầu biếng
nói biếng cười của cô ai cũng tưởng cô đang bệnh , chớ ai biết được đó chỉ vì
nỗi lòng của cô đang là tơ tằm rối khúc , trăm mối sầu đâu . Vừa khi chập tối
, anh Duy vờ đưa cho Vân Hạc quyển sách nói quà từ Saigon anh đem xuống
nhưng Vân Hạc ốm nên hôm nay anh mới đưa . " Sách hay em nhớ đọc "

Trong quyển sách Vân Hạc tìm thấy mấy câu thơ anh viết .

Răng khềnh em là miệng cười hoa nở .

Cho hồn anh ngây ngất dệt vần thơ .

Tóc huyền mắt biếc mộng mơ .

Dáng em xinh quá , anh ngần ngợ nhìn .

Nước mắt Vân Hạc lại chảy , có lẽ đêm nay cô sẽ ngồi dưới ánh đèn chong ,
viết cho anh một lá thư dài , để nói với anh là cô không còn thấy lòng mình
còn thương anh nữa .

Anh xa xôi bóng mưa giăng mờ tối

Anh xa xôi áo bay trong chiều rơi

Anh xa xôi áo ôm tim lẻ loi

Tím lên khung trời nhớ nhung đầy vơi

Mưa rơi rơi bóng anh như làn khói

Mưa rơi rơi bóng anh xa ngàn khơi

Mưa rơi rơi có hay chăng lòng tôi

Có hay bao giờ bóng người yêu tới.

Ngoài kia tiếng hát của Cỏ như đang khóc than dùm cho mối tình của Vân
Hạc . Ngày mai nhất định ngày mai Vân Hạc sẽ lựa dịp trao thư cho anh Duy

...

Mùi cá lóc nướng thơm lừng trên vỉ lò , Vân Hạc phụ chị bảy Tiêu xếp đủ loại rau thơm cùng rau xà lách mới hái ngoài vườn còn tươi xanh , rửa sạch sẽ bỏ vào chiếc rổ tre , để kế bên rổ hoa chuối trộn chung với bắp chuối non bào mỏng , nằm kế là những lát chuối xanh , cùng với khế chua , tất cả cũng thái thành từng miếng mỏng . Chén mắm nêm dùng làm nước chấm , vừa làm xong màu xanh đỏ của những trái ớt hiểm cay xè xè lười trộn lẫn với trái thơm băm nhỏ , xả đậm nhuyễn như , những con mắm còn nguyên con nhiều nước đặc quánh . Mùi thơm của mắm xông lên xức nức , khơi dậy khứu giác của mọi người , nước cứ tứa ra nơi cuống hầu . Ngồi nuốt nước miếng mà không tránh khỏi suy tưởng tới mùi vị của cuốn bánh tráng , có đầy đủ những gia vị chua , chát , cay , mặn , ngọt thơm , đang sắp được dọn ra mà tề cả đầu lười . Cỏ Non cũng lảng xãng phụ Vân Hạc bỏ bạc hà vào nồi canh chua vừa chín tới , ánh lửa hắt ra hồng đôi má có lúm đồng tiền sâu thẳm của Cỏ Non anh Duy vẫn thường khen Cỏ Non có nụ cười dễ thương vì hai lúm đồng tiền này . Nghĩ đến anh Duy tim Vân Hạc như vừa nhảy sai một nhịp , sáng nay ở bên giếng nước anh Duy nói nhỏ với Vân Hạc anh thật nhớ Vân Hạc , hôm nay thấy Vân Hạc khoẻ anh mừng lắm . Anh dặn nếu có ra đầm hái sen về cho ngoại ướp trà thì để anh đi cùng với , anh có nhiều chuyện vui muốn nói riêng với Vân Hạc . Lá thư đã viết xong , nội dung dứt khoát lạnh lùng , chối bỏ tình yêu của Vân Hạc dành cho anh , viện cớ con tim Vân Hạc đang di vào một hướng khác . Nhưng ánh mắt triu mến đầy thương yêu ấm áp của anh như đang đốt cháy dần từng mảng chữ của lá thư đang nằm trong túi áo Vân Hạc .

Cỏ Non con nhỏ ngang chướng lúc nào cũng chỉ chực dành lấy tất cả những gì yêu thích nhất của Vân Hạc . Phải nói cho anh Duy rõ điều này để Cỏ Non đừng tưởng là nó có tất cả , anh Duy đâu có thể yêu một con nhỏ như Cỏ , đầu óc Vân Hạc trăm điều ngổn ngang .

Trời nhiều mây , những cánh sen thiếu nắng không chịu nở vươn mình lung linh ra khỏi đầm nước khoe thân ngó nuốt nà , và màu xanh mượt của lá . Quang cảnh thật tĩnh mịch , ngoài tiếng đập của mái chèo và tiếng sột soạt của chiếc xuồng nhỏ lướt trong đầm làm giật mình con cò đang rút một chân ngủ bên đầm sau bữa ăn no nê . Tay chống xuồng , anh Duy say đắm ánh mắt không rời khuôn mặt nhỏ xinh của Vân Hạc :

- Vân Hạc em còn xanh xao lắm , ráng dưỡng sức cho khoẻ hân em nhé .

Bệnh rồi biếng cười biếng nói làm anh lo muốn chết .

- Anh Duy thật tình anh có thương Vân Hạc không ?

Chung hững vì câu hỏi của Vân Hạc :

- Vân Hạc em sao vậy

- Em không có sao hết , em chỉ muốn hỏi để biết anh thương em như thế nào

. Vậy thôi .

- Vân Hạc nếu anh nói anh không thương em đâu , thì em nghĩ sao ?

Chớp nhẹ hàng mi cong , sợi khói vướng ngang làm cay đôi mắt , giọng run run chực khóc :

- Anh Duy anh nói thật không ?

- Không anh không thương em , vì thương không đủ nghĩa bằng yêu . Anh chỉ muốn yêu em thật nhiều , yêu trọn đời mới đủ .

- Kìa sao em lại khóc ?

- Ai bảo anh quái ác chộc em ...

Những giọt nước mắt tủi hờn sung sướng cứ thi nhau tràn như suối . Duy đưa tay khẽ khàng nâng khuôn mặt đầm nước mắt của người yêu hôn nhẹ , và môi anh thấm chậm từng giọt mặn tủi hờn ấy cho đến lúc cạn khô , thì thầm anh nói :

- Vân Hạc đừng khóc nữa em yêu , để anh hôn đền em nhé ?

- Uuuu ... anh khôn ghê

Mắc cỡ Vân Hạc dấu mặt vào ngực áo anh Duy . Tiếng chim hót trên cành như hoà thêm nốt nhạc vào khung cảnh hữu tình của 2 kẻ đang yêu

- Vân Hạc anh muốn nói với nội về chuyện của tụi mình , rồi sẵn đây nhờ nội chuyển ý với ngoại là anh muốn xin cưới em một ngày thật gần .

- Anh Duy mình có thể chờ thêm một thời gian không anh ? Anh Duy anh có biết Cỏ Non cũng đang

Câu nói của Vân Hạc bị cắt ngang , bởi tiếng gọi của đám con anh bảy Tiều :

- Cô ơi dzĩa mau ... cô cỏ Non bị gì té xỉu bà kiu con kím cô dzĩa . Ba con lấy ghe máy chở cô Cỏ Non lên tỉnh ,chắc tối không qua sông dzĩa nhà được đâu .

-Trời ơi sao vậy , anh Duy mình phải chạy về mau không ngoại mong ...

Duy gấp gấp làm rơi cả mái chèo , anh dùng 2 tay bơi xuống nhanh vào bờ .

Như cỏ mong manh

Chương 7

Cỏ Non tỉnh giấc trên chiếc giường ngủ của mình như một nàng công chúa nhỏ , bốn góc giường những tấm voan mỏng màu hồng và trắng cùng màu với mọi thứ trang trí trong căn phòng , khẽ lay động trong gió như những đôi cánh mỏng của các nàng tiên trong truyện cổ tích đang vũ điệu luân khúc chung quanh Cỏ . Mọi thứ êm ả quá , thế mà lòng Cỏ Non lại đang mang một sự buồn thảm đầy u uẩn . Trong cuộc đời của Cỏ Non chưa bao giờ Cỏ

có thể tưởng tượng ra được phải như thế nào mới gọi là buồn . Cuộc sống hoa mộng đầy tình thương yêu của mọi người đã dành cho Cỏ Non , làm cho cô luôn nhìn đời bằng cặp mắt thủy tinh với muôn vạn màu sắc đẹp vẹn toàn . Nếu hôm ấy Cỏ Non đừng kịp nghe những điều Mẹ nói chuyện với bác sĩ sau cánh cửa phòng .

"- Bác sĩ như thế thì không còn cách nào cứu chữa cho cháu nữa sao ?

"- Căn bệnh đã đến thời kỳ nặng rồi ta mới phát hiện , mà bệnh bừa não thì từ trước đến giờ y khoa chưa ai thành công , trong việc giải phẫu .

Tiếng mẹ sụt sùi qua nước mắt

"- Bác sĩ như vậy thì Cỏ Non còn sống được bao lâu , và sẽ làm đau đớn như thế nào ?

"- Cancel vào thời kỳ thứ 3 thì bệnh nhân thường chỉ có từ 3 đến 6 tháng .

Tùy theo nếu người bệnh không biết mình bị bệnh , tinh thần vui vẻ thì giúp cuộc sống được kéo dài hơn ... Còn về trạng thái ở thời kỳ cuối . Vì cục búa cứ lớn dần trong óc , chạm tới các sợi giây thần kinh trong đó , làm rối loạn tất cả bộ não . thì sẽ có những triệu chứng là mất bỗng mờ đi không thấy đường , da thịt mất cảm giác , lưỡi cứng lại không nói được .

Bệnh nhân từ từ ra đi mà không có cảm giác đau đớn gì .

"-Vậy thì xin bác sĩ giữ kỷ không cho Cỏ Non , biết về bệnh của mình . Tôi cũng chỉ nói cho cháu biết bệnh hay ngất xỉu cũng cháu chẳng qua là do sự học hành quá sức mà thôi ... Một phần là cái cố để mong Cỏ Non bớt để đầu óc mình bận tâm vào vấn đề học hành trong lúc này ...

"- Bà có thể tin vào tôi giữ kín điều này . Chào bà tôi sẽ trở lại trong tuần tới để khám bệnh cho Cỏ Non ...

Tiếng chân bác sĩ xa dần ... Tiếng mẹ mở cửa bước vào Cỏ non vờ nhắm mắt lại như chưa tỉnh lại trong cơn ngất xỉu vừa rồi . Mẹ đến gần vuốt vạt trán của Cỏ Non , giọt nước mắt ấm của mẹ rơi trên cánh tay của Cỏ , tình thương của mẹ bao la quá Cỏ sẽ chẳng cho mẹ biết mình đã nghe tất cả . Nhủ lòng sẽ cố sống thật vui , để mãi là người con ngoan nhất đời của riêng mẹ .

Cỏ Non còn nhớ ngày trước mẹ vẫn thường hay ôm Cỏ Non vào lòng Cỏ và nói Cỏ Non là nguồn sống duy nhất của mẹ , sau ngày cha mất nếu không có Cỏ Non cuộc đời này chẳng còn có gì là ý nghĩa với mẹ nữa . Thế mà bây giờ Cỏ Non lại sắp bỏ mẹ đi về cõi xa nơi cha ở . Mẹ sẽ sống như thế nào nếu không có dưỡng và chị Vân Hạc , Cỏ Non phải cảm ơn dưỡng vì dưỡng là người đàn ông đã đem đến cho Cỏ Non tình thương của một người cha thiếu vắng mà mẹ không thể dành cho cô . Còn chị Vân Hạc nếu bình thường như mọi khi thì dù có ngang trái cách mấy Cỏ Non lúc nào cũng sẽ là người luôn giành phần hơn với chị đủ mọi thứ từ cái áo đẹp cho đến tình yêu thương của mọi người . Nhưng bây giờ thì Cỏ Non đã tự hứa là một đứa em gái ngoan hiền thật sự với chị , như vậy chắc mẹ sẽ vui lắm . Nghĩ đến đây

Cỏ Non chực nhớ đến những đồ vật và quà tặng của mẹ và dựng cho 2 chị em Cỏ Non luôn xí lấy cho bằng phần nào mà chị Vân Hạc có ý thích , nhất là con gấu bông Hạnh Nhân này . Choàng tay lấy con gấu bông Hạnh Nhân đang nằm âm cúng ở chiếc gối kế bên , Cỏ Non bước khê đôi chân trần sang gõ cửa phòng Vân Hạc :

- Chị Vân Hạc , Cỏ Non vào được không ?
- Cỏ Non em vào đi , trưa rồi sao em không nghỉ cho khoẻ .
- Chị Vân Hạc em không ngủ được , chị đang làm gì đó ?
- Chị đang cố khâu cho xong chiếc khăn tay để kịp ngày em đi trình diễn kịch đấy mà . Em ngủ không được thì ở đây chơi với chị ...

Chị Vân Hạc lúc nào cũng dịu dàng Cỏ Non nghĩ thầm :

- Chị Vân Hạc , Cỏ Non đem con Hạnh Nhân trả cho chị , Cỏ Non không thích nó nữa . Chị để nó ở chung với con Bạch Tuyết cho nó có chị có em giống chị với Cỏ Non vậy . Từ nay Cỏ Non sẽ cho chị hết những gì tư trang của Cỏ Non có trong phòng Cỏ Non .

Nhìn Cỏ Non lạ lẫm Vân Hạc ngờ ngợ chẳng biết tại sao mấy lúc này Cỏ Non lại tỏ ra thật dễ bảo lạ lùng . Cái tính ngang ngạnh ồn ào như con chim sáo ngày nào lần lần biến mất , có phải em đã đoán biết được điều gì hay chăng ? Lắc đầu Vân Hạc trấn tĩnh lại ý nghĩ của mình trả lời Cỏ Non :

- Cỏ Non được mà , nếu em muốn Hạnh Nhân ở lại đây thì chị nhận , còn những gì khác của em thì chị cũng thích nhưng khi nào chị cần thì sang mượn em cũng được . À anh Duy sẽ đưa Cỏ đi tập kịch bữa chót chiều nay phải không ?

Nghe nhắc tới anh Duy không trả lời câu hỏi của Vân Hạc , ánh mắt Cỏ Non chột xa xăm cô hỏi lại Vân Hạc :

- Chị Vân Hạc người yêu của chị phải như thế nào ? Anh có gì giống anh Duy không ? Chị và anh ấy còn yêu nhau không ?

Sao Cỏ Non cứ hỏi mình những câu cắc có này nhỉ ... :

- Cỏ Non người yêu của chị chắc không giống anh Duy đâu Cỏ ạ . Chị và anh ấy quyết định chia tay rồi . Cỏ em và anh Duy thật xứng đôi với nhau , chị mong thấy em được hạnh phúc bên anh Duy .

Châu đôi chân mày cong như vẽ Cỏ Non ôm choàng lấy Vân Hạc :

- Ôi ! chị Vân Hạc , thảo nào chị không còn làm thơ như trước nữa . Khi tình yêu tan vỡ , thì tâm hồn mình sẽ trở thành căn cỏ phải không chị . Cỏ nhớ có lần Cỏ nói với chị Cỏ yêu anh Duy và nghĩ anh Duy cũng yêu Cỏ .

Nhưng giờ thì Cỏ đổi ý rồi anh Duy không phải là người trong mộng của Cỏ nữa . Có điều Cỏ luôn muốn thấy anh Duy tìm được hạnh phúc bên một người nào đó .

- Cỏ Non em có thật sự biết mình đang nói gì đó không ? Tình yêu không thể dễ dàng hôm nay nói yêu mai lại không còn như Cỏ nghĩ vậy .

- Thế sao chị lại chia tay với người yêu của chị ?

- Cỏ Non chuyện của chị và người ấy chia tay vì nhiều lý do , nhưng không vì vậy mà chị có thể quên được tình yêu của chị đã dành cho anh ấy .

Mái tóc dài của Vân Hạc vừa đủ che ánh mắt buồn bã rung rung lệ của mình , nhưng tấm khăn trắng không dấu được giọt máu đỏ tươi đang loang dần trên khăn vì mũi kim vừa trượt đâm mạnh vào ngón tay . Cỏ Non sững sốt la hoảng :

- Chị Vân Hạc , thôi Cỏ Non không nói đến chuyện này làm đau lòng chị nữa . Chiều nay Cỏ nói anh Duy dẫn chị em mình đi coi phim Love Story , nghe nói hay lắm chị Vân Hạc ạ . Máy đưa bạn của Cỏ đi coi về mấy ngày mà còn khóc đó chị .

- Được rồi Cỏ đi với anh Duy đi , để chị ở nhà khâu cho xong chiếc khăn này , chứ để không kịp ngày cho Cỏ Non diễn kịch đó em ạ .

- Ừ Chị Vân Hạc đâu cần khâu kỹ vậy , khăn giả ngồi xa , mà cái khăn thì nhỏ xíu , không ai thấy rõ là khăn khâu chưa xong đâu . Chị đi với Cỏ đi , mấy lúc này mình chẳng có dịp đi chơi chung ba người giống như ngày xưa nữa . Anh Duy lúc nào cũng bận học , Cỏ nhớ những ngày vui ấy chị Vân Hạc ạ .

Nhìn gương mặt phụng phịu chảy dài của Cỏ Non , Vân Hạc đành phải gạt đầu chiều em .

Buổi trình diễn hôm nay thật đông khán giả , họ toàn là những nhà Mạnh Lệ Quân giàu có . Địa vị trong xã hội với đủ mọi ngành nghề , vé họ vừa mua vừa cho , phần để làm việc phước thiện phần để dẫn vợ con họ hàng đến xem để khuyến khích ban tổ chức gồm những người trẻ nhiệt tình với đất nước . Quan khách đến chật cả sân trường , đang chờ được dẫn vào ghế của mình . Trong hậu trường Cỏ Non cũng đang nôn nao chờ đợi đến giờ diễn của mình . Cô biết tất cả mọi người trong gia đình của cô và cả ba má và ông nội của anh Duy đang ngồi ngay hàng ghế đầu để chúc nữa sẽ cổ vũ vỗ tay thật to cho Cỏ Non . Thời gian trôi dần , không khí thật náo nhiệt những màn trình diễn múa hát , xiếc ảo thuật đều được khán giả hưởng ứng nồng hậu . Sắp đến màn chót là vở kịch của Cỏ rồi . Vở kịch hôm nay Cỏ Non sẽ đóng vai là một cô sinh viên thầm yêu người bạn trai từ thuở nhỏ của mình . Anh này dù đang là lính chiến đấu ngoài biên cương xa xôi , để bảo vệ đất nước . Nhưng họ vẫn liên lạc với nhau qua thư từ thân thiết , để rồi thời gian trôi đi với bao nhung nhớ và trăn trở . Cô gái một ngày nhận được cánh thư của chàng trai tỏ mối tình của anh dành cho cô ấy như sự mong đợi của mình . Nhưng niềm vui vừa đến thì cô gái cũng nhận được tấm khăn tay thấm máu hoa tím , mà cô đã tặng anh ngày tiễn chân với vết máu đã khô của người yêu . Do người lính đưa tin dữ đem về . Chiếc khăn !!! Cỏ Non thoáng thoát chột nhớ chiếc khăn tay chị Vân Hạc vẫn còn giữ khi này vội đi trước Cỏ

Non quên lấy , Cỏ phải chạy nhờ anh Duy kiếm chị Vân Hạc lấy cho Cỏ Non mới được . Mà anh Duy cũng lạ kìa mới đó mà chạy đâu mất rồi ? Cỏ Non đi qua khoảng hành lang khi nãy chật ních người , giờ thì trống trơn bởi lẽ mấy họ đã trình diễn xong trước nên đã chạy xuống tìm chỗ ngồi cùng với thân nhân của họ . Đi gần đến đầu hành lang bỗng Cỏ Non nghe giọng nói của ai như chị Vân Hạc :

- Anh Duy Cỏ Non bình tình như vậy em còn có cách nào khác hơn .

Chị Vân Hạc và anh Duy đây rồi ,họ đang nói chuyện về bệnh của Cỏ Non đây mà , vậy Cỏ phải chậm bước lại không để họ biết là mình nghe được gì :

- Vân Hạc anh không thể nào hiểu nổi em . Cỏ Non bị bệnh thì có gì mà em bảo anh đừng yêu em nữa . Nếu em không còn yêu anh nữa , thì Vân Hạc em cứ nhìn vào mắt anh và nói thẳng với anh đi . Thì anh mới chấp nhận đau khổ mà không làm phiền em nữa , để em không phải tìm cách tránh mặt anh như tránh một người cùi hủi

- Không anh Duy , anh đừng nói vậy , anh có biết là Cỏ Non cũng yêu anh không , Cỏ Non sẽ đau khổ lắm nếu biết anh

Chỉ cần nghe đến đây thì Cỏ Non đã hiểu được tất cả . Có tiếng ai gọi Cỏ Non mau chuẩn bị màn sắp kéo cho vở kịch . Bước chân Cỏ Non chao đảo đi về phía hậu trường . Tiếng chị Vân Hạc réo rắc nước nở sau lưng .

Chị Vân Hạc chị đừng khóc nữa cả hai chị em mình cùng đóng vở kịch đời quá giỏi . Giờ để Cỏ Non đóng vở kịch trên sân khấu này xem có hay hơn không chị nhớ vở tay thật lớn thưởng cho Cỏ Non nhé ... Tình yêu không thể nhường , anh Duy không yêu Cỏ Non mà lại chọn chị . Cỏ Non ngang tàng bao giờ cũng muốn hơn chị . Cái gì Cỏ Non cũng nhất định dành với chị , nhưng anh Duy thì Cỏ Non nhất định sẽ ôm khối tình đau khổ cho đến chết chứ không thêm dành với chị đâu .

Vở kịch đang diễn đến đâu rồi nhỉ ?

Lá thư ngọt ngào lời tỏ tình chờ mong . Còn nữa chiếc khăn thấm máu đào , như tim Cỏ Non vừa vỡ một mảnh tình không

Ngày xưa xa xôi em rất yêu màu tím

Ngày xưa vô tư em sống trong triu mến

Chiều xuống áo tím thường thướt tha

Bước trên đường gấm hoa

Ngắm mây chiều thướt tha

Từ khi yêu anh anh bắt xa màu tím

Sầu thương cho em mơ ước chưa kịp đến

Trời đã rét mướt cùng gió mưa

Khóc anh chiều tiền đưa

Thế thôi tàn giấc mơ

Anh xa xôi bóng mưa giăng mờ tối

Anh xa xôi áo bay trong chiều rơi
Anh xa xôi áo ôm tim lẻ loi
Tím lên khung trời nhớ nhung đầy vơi
Mưa rơi rơi bóng anh như làn khói
Mưa rơi rơi bóng anh xa ngàn khơi
Mưa rơi rơi có hay chẳng lòng tôi
Có hay bao giờ bóng người yêu tới.
Từ khi xa anh em vẫn yêu và nhớ
Mà sao anh đi đi mãi không về nữa
Một bóng áo tím buồn ngẩn ngơ
Ước trong chiều gió mưa,
Khóc thương hình bóng xưa
Ngàn thu mưa rơi trên áo em màu tím
Ngàn thu đau thương vương áo em màu tím
Nhuộm tím những chuỗi ngày vắng nhau
Tháng năm còn lướt mau
Biết bao giờ thấy nhau.

Tiếng hát tha thiết hoà nhịp với tiếng đàn nghe buồn tênh . Những giọt nước mắt của cô gái khóc người yêu , làm mờ đôi mắt và tay cô không còn có cảm giác cứ để mặc ngọn lửa liếm dần , cả mấy ngón tay khi cô đốt chiếc khăn như một kỷ vật tiễn chân người khuất bóng . Tấm màn nhung chưa kịp kéo xuống khán giả vỗ tay như vỡ bung cả hậu trường . Cỏ Non vừa ngã xuống ngất xỉu để chấm dứt vở bi kịch :

- Anh Duy Cỏ Non xỉu nữa rồi ... Cỏ Non em ơi

Vân Hạc nãy giờ đứng bên cánh gà , cô nhận ngay ra sự khác lạ của Cỏ Non . Nhớ lời bác sĩ dặn về những triệu chứng này , không chậm trễ , màn vừa hạ Vân Hạc chạy ra sân khấu vực Cỏ Non dậy . Ngoài kia tiếng vỗ tay vang dậy vẫn còn chưa dứt .

Với cảm giác cuối cùng còn lại của Cỏ Non trước khi đi vào cơn mê . Đôi mắt không còn thấy gì nữa, Cỏ Non đã tìm đặt bàn tay anh Duy lên bàn tay nhỏ bé của chị Vân Hạc , như một lời cầu chúc hạnh phúc dành cho họ . Cỏ Non ra đi nhẹ nhàng , nhanh như một người bỏ vơi những khúc mắc lụy hệ của cuộc đời , tìm vui ở cõi hư không vô tưởng . Cỏ Non , Cỏ thật quá mong manh .

HẾT

Nguồn: Vietfun
Người đăng: Ct.Ly
Thời gian: 07/03/2005 9:04:10 CH